

Тѣ били такива мънички, такива красиви и така хубаво блѣщѣли бѣлитѣ имѣ листенца на ялната мѣсечна свѣтлина . . .

И въ сжщата минута къмъ царския тронъ се приближили млади лаленца съ носилка на ржцѣ, въ които лежало строшеното отъ Катя лале. Печално вървѣли слѣдъ тѣхъ маргариткитѣ и тжжно звѣнѣли съ своитѣ звѣнченца, и при всѣки звѣнъ отъ тѣхнитѣ листенца капѣли едри капки роса.

Маргариткитѣ оплаквали нещастното лале.

III.

Щомъ ги видѣлъ, лалетовиятъ царъ се надигналъ отъ трона си.

— Дѣца мои, — тжжно казалъ той — заедно съ васъ скърбя за смъртъта на нашия другаръ. Но кажете ми, кой извърши това прѣстжпление?

Като чула това, Катя примрѣла отъ страхъ . . . Ако му кажатъ сега, че тя е направила тоза? . . . Колко е страшно? Настана дълбока тишина. И изведнажъ:

— Строши ме домакинката на тази стая, ваше величество! — раздалъ се страшенъ гласъ отъ нещастното лале, което още било живо.

— Тогава нека и тя да бжде сжщо така наказана! — гнѣвно извикалъ лалетовиятъ царъ.

Катя се разтреперала, като че ли я втресло. Искала да извика майка си на помощъ, ала гласътъ ѝ се схвалалъ. И изведнажъ ѝ станало тжй страшно, тжй грозно, защото била сама-самниничка, а наоколо ѝ се трупали разгнѣвенигѣ цвѣтя, които я заплашвали съ смъртъ . . .

— Но какъ да я накажемъ? попиталъ мрачно лалетовиятъ царъ.

— Ваше величество — въ единъ гласъ извикали всички цвѣтя. — Ще я задушимъ съ нашата миризма.

— Тжй да бжде — казалъ лалетовиятъ царъ и грозно свѣтналъ очи.

Катя се канѣла вече да зареве, да екне цѣлата